

Quỳnh Lam bất động ngồi trên sàn nhà, đầu đau như ù ả bở. Tiếp đó lại nghe thấy tiếng nói từ hẳn.

“Vậ để tôi giúp em nhớ lại toàn bộ sự việc.

Lục Tố Tố, nó là em gái tôi!

Dụ Quỳnh Lam, năm em 15 tuổi cùng với người mẹ yêu quý của em, Lâm Hàn Quyên được Lục Hán đưa về.

Lục Hán là bố tôi, tất nhiên ông ta cũng là bố dượng em. Nhưng rất tiếc, tôi đã đoạn tuyệt với ông ta lâu rồi.

Hai mẹ con em đúng là rất lợi hại, chỉ trong một thời gian ngắn đã hoàn toàn dành trọn yêu thương của Lục Hán, lấy đi hết tất cả tình yêu gia đình tôi vất vả cùng nhau gầy dựng.

Ngay từ đầu tôi và cả Tố Tố đã không hề thích hai mẹ con em, về sau lại càng không. Hai người khiến ba mẹ con chúng tôi cảm thấy thật đáng khinh bỉ, chán ghét.

Lâm Hàn Quyên ngoài mặt ra vẻ yếu đuối, đáng thương trước mặt Lục Hán, nhưng sau lưng lại thoả thích ra tay hạ ấ hạ mẹ tôi, không cho bà được một giây yên ổn. Mẹ em vì có người đàn ông kia chống lưng nên việc gì cũng dám làm. Lục Hán không để mẹ con tôi lộ diện ra ngoài, nhưng từ khi Lâm Hàn Quyên và em xuất hiện, danh xưng Lục phu nhân và Lục tiểu thư từ khi nào đã dán lên người hai mẹ con em rồi?

Trong vòng một năm, gia đình này đã xảy ra rất nhiều biến cố. Người đàn ông kia liên tục cãi nhau với mẹ tôi, còn mẹ em thì luôn ra sức chèn ép bà ấy... đến ế! Mẹ tôi qua đời vì tai nạn, một tai nạn được sắp đặt rất kỹ càng, và người đứng sau đó không ai khác là Lâm Hàn Quyên! Mẹ tôi ế rồi bà ta mới có thể đường đường chính chính bước chân vào nhà họ Lục. Kể từ lúc mẹ ra đi, tôi chưa từng nhìn thấy ông ta rơi nước mắt vì mẹ một lần nào cả.

Khi tổ chức tang lễ cho mẹ, hai anh em tôi lại không thể tới. Đi một bước, hai bước lại rơi vào tay mẹ con em, hai người lập kế hoạch nhốt chúng tôi lại rồi ngang nhiên nói với Lục Hán rằng chúng tôi không muốn tới.

Em thử tưởng tượng xem, em bây giờ có giống tôi lúc đó không nhỉ? Mẹ em bây giờ đang ở Mỹ, em không thể tới đó tham dự tang lễ được. Một lời nhả nhủ, một lần gặp mặt lần cuối cũng không! Cảm giác thế nào?

Em cứ từ từ mà cảm nhận.

Sau khi quá trình an táng cho mẹ tôi kết thúc, tôi và Tố Tố gần như chẳng còn hi vọng gì nữa, đối với người bố kia từ lâu chúng tôi đã chẳng còn xem ông ta là bố rồi.

Em nhỏ hơn Tố Tố một tuổi, nhưng khi đó lại mưu mô nham hiểm hơn rất nhiều. Trong nhà ngày nào cũng có tiếng cãi nhau của hai đứa, không thì những lần xô xát đến bị thương mới thôi. Và lần nào cho dù con bé sai, hay em sai, người chịu phạt cũng là nó.

Quỳnh Lam, đây vốn dĩ không phải tên em, tên em vốn là Tố Tố. Còn tên Tố Tố mới chính là Quỳnh Lam. Khi đó em là một đứa trẻ ngang ngược, thích gì có đó. Em nói tên Quỳnh Lam hay, vì thế một mực muốn đổi. Lục Hán ra vẽ một ông bố dượng tốt đã thay đổi tất cả các giấy tờ của hai đứa, trao lại với nhau. Từ đó em là Quỳnh Lam, em gái tôi là Tố Tố.

Dù Quỳnh Lam em biết không, đây là cái tên do chính cả nhà tôi đặt khi mẹ tôi vừa mang bầu em gái.

Tố Tố rất thích hội hoạ, ước mơ trở thành hoạ sĩ. Năm 12 tuổi cả nhà đã giúp nó mở buổi triển lãm khá lớn. Nhưng dựa vào đâu từ khi em đổi tên, những ánh hào quang vốn dĩ là của Tố Tố lại thuộc về em vậy? Em cứ đi bố nó, cứ đi ước mơ của nó, đẩy nó vào con đường tuyệt vọng!

Đồ chơi em cũng dành, phòng ngủ em cũng dành, đến cả con gấu bông tự tay mẹ dệt cho con bé, em cũng dành. Nói với bố thì lại bị mắng ngược, bảo lớn không chịu nhường em.

Truyện được sưu tầm và đăng bởi team ThichTruyen.VN

Một ngày chỉ vì Tố Tố lỡ đẩy em ngã trật chân thì nó lại tiếp tục bị bố phạt. Lần này có thể nói là nghiêm trọng hơn lần trước gấp trăm, gấp ngàn lần. Nó bị bố cầm cây gậy sắt đánh vào chân, đánh tới nỗi gậy sắt gần như biến dạng mới thôi. Tôi đã dùng hết sức ngăn cản cũng bị chịu trận đánh ấy. Còn em thì làm gì, vẻ mặt hài lòng đắc ý ấy của em dù có thế tôi cũng không quên.

Em nghĩ chân của em như này là nặng đúng không? Không, em nhầm rồi!

Tố Tố bị đánh đau đến mất cả lí trí! Lục Hán, Lâm Hàn Quyên và em đều rời khỏi sau đó, không ai để ý tới con bé cả. Tôi gượng dậy bế em ấy về phòng, vì vết thương be bét ở chân em ấy mà tôi mất ngủ suốt nhiều năm liền, lúc nào nó cũng hiện lên trong đầu, ám ảnh tâm trí tôi.

Khi xử lí vết thương, con bé khóc nức nở cầu xin tôi dừng lại, nó đau đến mức đe dọa nếu tôi không ngừng thì nó sẽ không nhìn, không nói chuyện, không nhận người anh trai này nữa. Tuy người bị thương là Tố Tố, nhưng tôi cũng rất đau!

Đến khi phát hiện vết thương nghiêm trọng hơn tưởng tượng, Lục Hán mới đưa con bé đến bệnh viện. Bác sĩ bảo, xương bị vỡ vụn, phải tiến hành phẫu thuật rút hết xương ống chân ra và cơ hội hồi phục là 0%. Cái cảm giác khi biết mình không thể đi lại được nữa, có lẽ em hiểu?

Tố Tố bị trầm cảm sau đó, ngoài tôi ra con bé không nói chuyện với ai nữa. Có lần Tố Tố bị ốm, tôi ra ngoài mua chút thuốc, chút đồ ăn cho con bé. Còn em ở nhà nhân lúc tôi vắng mặt lại giở trò, biết con bé sợ bóng tối lại đi tắt công tắc điện làm nó vô cùng sợ hãi, bệnh tình càng trở nặng.

Dù Quỳnh Lam em nghĩ xem, em còn xấu xa tới mức nào nữa?

Chuyện chưa dừng ở đó, một lần em trốn đi chơi vô ý bị tai nạn rất nặng. Mắt bị miếng sắt quẹt phải, tim bị tổn thương nặng, mất máu khá nhiều, buộc phải thay giác mạc, thay tim, bổ sung máu. Trong thời gian ngắn không tìm được người, và chỉ có Tố Tố được phát hiện là

người phù hợp nhất. Họ không cần hỏi han xin sự đồng ý mà trực tiếp đưa con bé đi, Lâm Hàn Quyên sai người nhốt tôi lại không cho tôi rời nhà nửa bước. Bọn họ từng bước từng bước cướp đi sự sống của em gái tôi. Cho đến khi trốn được khỏi nhà, tôi dồn sức chạy đến bệnh viện và phải chứng kiến cảnh Tổ Tổ chết không nhắm mắt!

Lục Hán vì đưa con không cùng máu mủ như em mà không tiếc hi sinh chính con gái ruột mình!

Còn em thì tốt rồi, hồi phục rất nhanh nhưng di chứng để lại làm em mất đi trí nhớ và quên hết đi tất cả những chuyện này.

Dụ Quỳnh Lam, cho đến bây giờ em vẫn xem mình là một người tốt ư?

Em thắc mắc tại sao tôi lại đối xử với em như vậy?

Tôi chỉ là đang lấy lại những thứ vốn thuộc về em gái tôi. Tổ Tổ không thích em, cho dù con bé có hi sinh vô ích đi chăng nữa, tôi cũng không muốn những thứ thuộc về nó nằm trên người em, Dụ Quỳnh Lam.”